

heller ikke; jeg skal rolig bære enhver Ting, der kan falde paa mig, hvorsaa den saa end kommer — det forandrer i ethvert Tilfælde ikke Sagen det allermindste. Det, som det gjælder om, er at kunne bevise, at der i Rigsraadet er skeet et Botum, der er gaaet ud paa Andet end at stille den der fastsatte Sum som det Maximum, man vilde forlange, og paa den Maade bringe det ind i Beregningen; det er at paavise, at nogen af os her med Bevidsthed har voteret denne Sum til noget Andet; det er at paavise, at noget Botum af den Art har kunnet være taget med lovlig Gyldighed ligeoverfor § 4 i Grundlovsbestemmelsen. Det falder aldeles af sig selv, at Rigsraadets Botering, velberaad, velbetænk og meget nyttig, kun rammer den ene Bestemmelse, at det er et Maximum, hvorved der ligesom siges: Værer rolige, J, som have Vanskelighed ved at skaffe Pengene; Mere skal man ikke i den første Finansperiode efter den allerhøieste Grad af Sandsynlighed forlange af Eder; Bevistet derfor søgte man desuden i den Betragtning: Læg vel Mærke til, at i de foregaaende Aar ere vore Indtægtskilder, foruden de her opførte calculatoriske Indtægter, flydte saa rundeligt, at J med Rolighed kunne imødesee den første Finansperiode, at J kunne være temmelig sikre paa, at det ikke vil blive nødvendigt at overskride dette Maximum; derfor værer rolige!" Om en saadan Bestemmelse kan have nogen Betydning for andre Landsdele med andre Grundlove, er et meget tvivlsomt Spørgsmaal; men at den for Kongeriget med sin Grundlov ikke kan have nogen anden Betydning, det ligger tydeligt i Ordene i den nævnte § 4, og fordi vi herfra ikke ville gaae ind paa at erklære Tilfuddet for et Fixum, derfor behøver man ikke at forandre den allerede engang tagne Be-

stemmelse. Monarchiet kommer ikke i den mindste Fare eller Forlegenhed, da det kan bringe den Sag til Afgjørelse ved en Afregning. Man maa vel lægge Mærke til, at, dersom det var indført i Monarchiets Finanslov, hvorom der her er Tale, at Alt, hvad der bliver overskydende paa Indtægten mod Udgiften, efterat de Summer, der ere satte som et Fixum, ere indbetalt, skal benyttes til at afbetale paa Statsgjælden — skal benyttes ene dertil og ikke til noget Andet —, saa kunde vi meget godt berolige os. Det vilde være den roligste Stilling, nogen Landsdeel og navnlig Kongeriget kunde befinde sig i, om man enten kunde udslette den hele Statsgjæld, eller om det stod i vor Magt at fordele Statsgjælden efter de bestaaende Forholdstal 60, 23 og 17, saaledes at der intet Fællesskab i Statsgjælden kom til at bestaae; thi, er der noget Fællesskab, der i vanskelige Dieblit kan skabe Forlegenhed, saa er det Statsgjældsfællesskabet, og enhver Formindkelse af Statsgjælden er en Fordeel for samtlige Landsdele. Derimod er enhver Forøgelse af en Kassebeholdning, hvorover man ikke har den samme regulerende Magt som over de øvrige Udgiftsbestemmelser, en skadelig Foranstaltning, og i de forskellige Love, som her ere omtalte, er der ingen Bestemmelse, hvorefter vi ikke skulde have den constitutionelle Control med at sikre os Kassebeholdningen. Saalange vi derfor ikke see noget Saadant, vilde det være en falsk Fremgangsmaade, om vi vilde opgive en eneste af vore Berettigelser i den Henseende, og det Beviis, vi maae vente paa, for med Rolighed at kunne gjøre Skridt i den Retning, er, at den Different, som vi have til gode, bliver os udbetalt som en Indrømmelse af, at man anerkjender vor lovlige Ret, og at det ikke er for at sætte en lovlig Ret tilfide, at man arbejder paa den Vej, man er gaaet.